

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

Anul V.

Februarie 1912 st. n.

Nr. 2.

ABONAMENTUL:	
PE UN AN	3-50 illeri
PE JUMĂTATE AN	1-75 „
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4-— cor.

APARE:
ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BÉREBEKAR, KÖRS-BÖKENY.

ZIS'A ISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14, 6.)

Bucuria lui Iisus.

„Precum m'a iubit Părintele pre mine, așa vă iubesc cu pre voi: rămâneți în iubirea mea. . . Aceasta am vorbit vouă, ca bucuria mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 15, 9. 11.)

Cea mai mare și mai atragătoare a tuturor mistierilor pentru cercătorul bibliei este sufletul lui Iisus. Perdeaua cea despărțitoare între cei sfinți ai evangheliei și cel mai sfânt a vieții Lui ascunsă (Col. 3, 3), să desfășură numai în aceea măsură, cât de cu spirit și cât de practic a pătruns cetitorul în moartea crucii lui Iisus, și încă și atunci rămâne cunoștința lui numai parțială. Nu ceva mai mult decât presimțiri sfinte sunt, cari le primim noi din viața lui Iisus în noi în acest period a nede-ăvârșirei. Aceasta simțire ne și poartă, când îl auzim că vorbește respicat despre bucuria sa, și toate eugetele, cari le adăugim, asemenea numai cu niște sunete deja trecătoare, cari ajung urechea copilului ce ascultă la ușa închisă a bisericei.

Cum am putea noi înțelege bine bucuria lui Iisus din mărturisirea scripturii?

Bucuria lui Iisus izvorea din știința a iubirii necurmat întoarsă spre El dela Părintele. (v. 9.) Ca Prințul fericirii pășeste El în fruntea cetei nenumărată, care mărturisește: „Nimic nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu.” Măcar că puteau fi numai rare clipe sfinte, când îi să dă mărturia cea clară, cerească; „Tu ești Fiul meu cel iubit, întru carele am binevoit!” (Luca 3, 22; Mat. 11, 5.) Căci calea „Fiului omului” în înjosire era o cale a credinții. Apoi înse, când să aprofundau ochii și inima lui în scripturile profeților, așa de e. când cetește cuvintele cele mărețe între cetățenii din Nazaret la Isaia 61, îl ajunsese un simț adânc a iubirii Părintelui asigurată lui, care vorbea acolo despre El și către El ca împlinitorul tuturor făgăduințelor. Și când trimetea El sus rugăciunile inimii sale într'ascuns sau la arătare și să vedea purtat de mărturia cea pătită:

„Părinte, știu că mă așculți totdeauna!“ (Ioan 11, 42.), oare nu trebuia ea fie-care ascultare de rugăciune să-l facă a sălta de bucurie: „Părintele mă iubește!“? Aceasta bucurie rămănoare spirituală era temeiul bucuriei sale stabilă. Pentru aceea nu ni iertat să cugetăm că mai ales ispitirea de satana sua strămtoarea de vrăjmașii pământești sau greutatea lucrului său l-ar fi mânat pre Iisus în cămara de rugăciune, ci mai întâi și mai de multe ori era iubirea Părintelui, care-l atrase cu bucurie și acărei descoperire o aștepta El.

„Aceasta bucurie o putu Iisus pe depîn gusta, pentru că să ogîndă în curățenia cea neturbată a sufletului său și prin aceea să clarifica tot mai mult. El încunjura cu sirguintă toate acelea piedici ale bucuriei, cari, cu amar că pre noi și acuma ne turbură fericirea. Într'o mărturisire modestă și umilită ne arată El, în ce constă fericirea privirii de Dumnezeu și binecuvântarea ochiului său iubitor atârna ne-êurmat: de curățenia inimii. (Mat. 5, 8.) Templul pieptului său nu fu nici când spurcat prin idololatria cea mai fină sau doară prin vr'un păcat ascuns; așa și rămase mărirea lui Iehova totdeauna deasupra chivotului așezământului internului său. „Cerul cel clara sufletului său nu fu nici odată întunecat prin capriciu, furtunile patimilor nu întrepuau liniștea cea sfântă a umoarei sale, plăcerea și pofta nu traseră inima lui nici când dela aceea, ce este sus... Întreaga lui ființă să putea asemăna lacului cel adânc, lin, clar a pădurii, în a cărei claritate să oglindează toate obiectele din apropiere și soarele și luna, tot nuorul mic și fie-care stea îndepărtată a ce-

lului.“ Aceasta neprihănire externă și internă alui Iisus era tesaurul lui cel mai scump. A pierde aceasta ar fi însemnat pierderea tuturor bucuriilor adevărate, precum ne învață în-deajuns exemplul lui Adam cel dintîi.

Înse mai mult ca aceasta: Iisus nu numai că păzea cu credincioșie mnaua cea lui increzută, *El înmulțea bucuria sa în fericirea altora.* Lozinca lui prin viață, pre care ne-a scris-o Pavel, suna: „Mai fericit e a da decât a lua.“ (Fapt. 20, 35.) Plăcerea lui era totuși, a putea primi dela Părintele putere, mângăiere și ajutor, și atunci, când îi le mijloceau ucenicii și ucenicele nedesăvârșii! (Luca 22, 28; 8, 3.) Înse nici când nu uita El, că a da aduce mai mare bucurie. Pentru aceea să silca El atâta, a spune vestea cea îmbucurătoare a împărăției cerului a întinde mâna cea vindecătoare spre bolnavi și slăbănogi și a întinde ajutor celor slabi în credință prin semne de minuni. Și dacă cândva strălucea vr'o față de bucurie și mulțămită pentru binecuvântări primite, atunci totuși mai mult flăcărau mai tare flăcările bucuriei în propria sa inimă, flăcările mulțămirii sale. Deja crinul câmpului, vrabia de pe acoperiș, planta cea veselă, tufoasă de muștar îmbucura inima sa, pentru că în ele vedea El lucrurile Părintelui; cu cât mai vârtos putu El avea plăcerea în aceste lucruri ale Părintelui cari le făcea El, „a descoperi mărirea lui Dumnezeu“! a da „Podoabă în locul cenușei, oleful bucuriei în locul plângerii“ (Isaia 61, 3), cum poate aceasta lăsa gol de bucurie! Mai ales a îmbucura pre ai săi o avea El de lipsă, de aceea le zice: „Iarăși vă voi vedea, și se va bucura inima voastră.“ (Ioan 16, 22.)

Cât de prețioasă să sâmțeste aici propria lui dorință, a vedea bucuria ucenicilor săi, ambele în ziua paștilor și le revenirea sa! Nelipsită pentru bucuria sa e tocmai a noastră, dată dela El.

Pentru aceea și rămasă bucuria lui Iisus și în mijlocul crucii neatinsă. Ea să întărea deja în nedejdea cea măreață, după cum sună verbal în Ebref 12, 2 cu privire admirabilă în sufletul său: „Care, nesocotind disprețul, pentru bucuria ce era înaintea lui suferi crucea și șade d'a dreapta lui Dumnezeu.“ În acela timp, când îl dădură afară orașele lui Chorazin, Bêthsaida, Cepernaum, sălta Iisus în Duch, a fi acuma cu atât mai vârtos un Mântuitor acelor împovărați; și era bucuria între urmăriți nedrepte, care o lăudă ascultătorilor săi (Mat. 5, 11), și la El. Dar aceasta nu era încă puterea deplină a crucii. Aceea ce-i făcu să-i fie crucea atât de ușoară pe lângă toate greutățile, era cugetul la mulțimile cele răscumpărate din Israil și dintre neamuri, la secerișul primitorilor și la secerișul deplin a adunărilor lui Dumnezeu, cari să fie conduși prin jertfa morții sale la aliluia. Deși rămasă în simțul singurătății, chiar din partea încrezuților, împărțirea Părintelui ca mângâiere fericită (Ioan 16, 32), totuși îi îndulci pregustarea bucuriei viitoare și durerea cea mai amară. Că El însăși voia să devie ca „darul cel nespus alui Dumnezeu“ cauza bucuriei a toată făptura, celor căzuți și celor necăzuți. Acest scop înalt dădu crucii mărirea în loc de dispreț, asemenea cum o spuse următorul său: „Deci mă bucur în năcazurile mele...“ (Col. 2, 24.) Într'asta își are și înțelesul acestui cuvânt atât

de bogat culmea: „Aceasta vorbesc vouă, ca bucuria mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.“ Iisus câștigă, pentru ai săi iubirea Părintelui; curățenia inimii și bucuria fericirii altora în urmarea lui. Așa încinge El pre ucenicii săi cu bucurie (Ps. 30, 12), ca ei asemenea lui „ca întristați în tot timpul voioși“ să fie. (2 Cor. 6, 10.)

Din Wje.

Serviciul Dumnezeesc în chemarea creștinului.

Dela E. MEYER.

Știut sau neștiut încearcă unii creștini, în rugăciune, în exerciții pioase familiare și servicii dumnezeesc în capele și biserici, a împăca pre Dumnezeu, cugetând, că întregul serviciu dumnezeesc ar consta în grijirea acestor exerciții religioase. Între acestea și cealaltă viață să arată apoi un mare contrast. Apostolul Pavel scrie: „Vă îndemn deci, iubiți frați, prin îndurările lui Dumnezeu, ca să aduceți corpurile voastre jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ce este serviciul vostru cel cuminte.“ (Rom. 12, 1.) Întreagă viața noastră trebuie să fie dară un serviciu Dumnezeesc necurmat, așa că noi ne sfințim lui Dumnezeu ca jertfă de mulțumire pentru mila sa cea mântuitoare, ajutătoare și fericitoare. Voim noi aceasta, atunci trebuie ca înainte de toate să se formeze chemarea noastră într'un serviciu Dumnezeesc.

I. În ce stă serviciul D-zeesc în chemare.

Serviciul Dumnezeesc înseamnă după cum să știe, că a servi lui Dumnezeu. Sub aceasta înțelegem noi simțul atarnării dela Dumnezeu conlegat cu purtarea față de El și lucrul, care-l împlinim în serviciul său. Aice vorba despre lucru ca serviciu Dumnezeesc, despre conlucrarea la deservărsirea împărăției lui. Așa stă și

serviciul Dumnezeesc în chemare în fie-care lucru pământesc de omenie, dacă să face cu credincioșie și conștiință. Fie-care lucru în chemare, care are valoare morală, este o funcțiune pretinsă de Dumnezeu. Însăși Dumnezeu arată după 1 Moisi 1, 28 și 2, 15 oamenilor dinții o chemare hotărâtă. Lucrul cel predat omului, a lucra și a păzi grădina Edenului fără ostăneală, a suferit prin păcat o împingere. Acuma să zice: „Fiind-că tu ai ascultat de vocea femeii tale, și ai mâncat din pomul, despre care ți-am poruncit, zicând: Dintr'insul să nu mănânci blestemat să fie pământul din bauza ta, cu dureri vei mânca dintr'insul în toate zilele vieții tale... Întru sudoarea feței tale vei mânca pâinea, până ce te vei întoarce în pământul din care ești luat; că țărână ești, și în țărână te vei întoarce.”

(1 Moisi 3, 17. 19.) Cain alese chemarea unui plugar, Abel aceea a unui păstor. Christos însăși era până la pășirea sa între popor în lucrătoria mașterului său și a nobilit prin această funcțiunea chemării pământeșii.

Apostolii aveau chemarea lor. Ei erau pescari, vameși, unul medic, altul un țăsător de corturi. Încă și astăzi sună: „Căci și când eram la voi, aceasta vă ordinară, că dacă cineva nu volestă să lucreze, nici să nu mănânce. Căci auzim, că unii dintre voi umblă fără de rânduială, nimic lucrând, ci amestecându-se în lucrurile altora. Iar unora ca acestora poruncim, și-i indemnăm prin Domnul nostru Iisus Christos, ca cu liniște lucrând să-și mănânce pâinea lor.” (2 Tessal. 3, 10—12.) Porunca lucrului merge după 2 Tessal. 3, 6 așa departe, că adunarea îi îndatorată, a eschide fie-care lenes, care umblă cu nerânduială. E memorabil cum o compune Pavel în cuvintele: „Cel ce fură, să nu mai fure; ci mai bine să se ostenească, lucrând binele cu mânele sale, ca se ostănească, lucrând binele cu mânele sale, ca să aibă de dat celui în lipsă.” (Efes. 4, 28.), porunca

lucrului într'una cu oprirea furării. „A nu lucra încă-i furare; căci care nu ia însăși parte în producțiunea bunurilor pământești, acela trăiește așa sau altcum pe spelele deaproapelui său lucrător.” (Uhlhorn.) Așadar e lucrul un ordin alui Dumnezeu și pentru aceea poate fi ca serviciul Dumnezeesc. În și pentru sine nu e funcțiunea chemării pe lângă ordiul lui Dumnezeu așa un serviciu? Cel necredincios lucră de obicei numai pentru folosul său. Chemarea va fi serviciul Dumnezeesc, dacă se va face după Col. 3, 23: „Tot ce faceți, să faceți din suflet, ca Domnului, iar nu ca oamenilor.” La aceasta-i egal, de care chemare cinstă ne înținem. E adevăr, ce Luther zice: „Servitorea, care mătură odaia ei în credincioșia datorinții, nu-i mai puțin socotită înaintea lui Dumnezeu, ca cel ce face un lucru mare,” sau ce afirmă, prelatul Oetinger: „Femeile, cari ferb copiilor lor păsatul și cârpesă cioarecii bărbaților lor, împlinesc chemarea lor mai credincios înaintea lui Dumnezeu decât eu cu studiile mele.”

Pe lângă funcțiunea chemării pământești este și un lucru direct al împărăției lui Dumnezeu, care aparține chemării serviciului Dumnezeesc, fie-care fiu alui Dumnezeu i-a dat El darurile trebuincioase. Unul primi cinci, altul doi, al treilea un talant. Gol n'a ieșit nici unul. Pentru aceea sună: „Fie-care precum a primit darul, să-l întrebuințați unul pentru altul, ca niște buni îngrijitori ai charului cel de multe feluri al lui Dumnezeu.” (1 Petru 4, 10.) Cu aceste daruri spirituale putem noi în chemarea noastră pământească mult participa la mântuirea sufletelor altora. A ajuta ale mântui, este chemarea noastră cerească în ceea pământească! Nu fie-care poate fi predicator, missionar, diaconisă; dără toți fiilor lui Dumnezeu pot și trebui să fie lucrătorii împărăției lui Dumnezeu. Către fie-care a zis Dumnezeu la convertirea sa: „Mergi astăzi în via mea

și lucră. "Lucrul împărăției lui Dumnezeu stă în iubire către cei pierduți, în mărturisirea publică despre Christos, în împărțirea tractatelor, în a rădicarea mânelor slăbite, genunchelor clătinațoare, inimilor săcate, în contribuire spre alinarea lipsei de deapropelui nostru sau spre lățirea împărăției lui Dumnezeu. Serviciul Dumnezeesc este, dacă din venitul nostru jertfim mai întâi ce-l hotărît spre scopuri missionale. Aceasta nu-i dăruire binefăcătoare, care cade din îndurare de pe masa noastră pentru adunare și predicator. Scopul cel moral al lucrului unui creștin nu numai din aceea stă, ce el are și folosește, ci „ca să aibe a da celui în lipsă". (Efes. 4, 18.) El are a pune averea sa în serviciul lui Dumnezeu, care i-a cinstit aceasta ca binecuvântarea lucrului său. Dumnezeu e proprietarul, iar creștinul e numai îngrijitorul averii celei lui încrezută. El nu stă aici singur, frații îl încunjură, cari sunt îndatorați, a ajuta unul altuia.

Așadar lucrarea chemării pământești și lucrul direct al împărăției lui Dumnezeu sunt unul la altul adeseate. Lucrarea chemării să face fructiferă dela lucrul împărăției lui Dumnezeu, precând lucrul împărăției lui Dumnezeu folosește rezultatele chemării, ca să servească scopurilor împărăției lui Dumnezeu.

II. Necesitatea, a privi chemarea ca serviciu Dumnezeesc.

Este important, a cuprinde chemarea ca serviciu Dumnezeesc pentru noi înșine. Chemarea formează caracterul, zidește casa, regulează ziua și lucrează la fie-care creștin sincer bucurie. Cu gând vesel începe el lucrul său în coantoar, în fabrică, la țarină, în odaie și culină. El zice:

„Fugiți spirite triste,
El, Domnul bucuriei,
Iisus pășește 'n lăuntru."

Chiar în suferinți să ține el tare de cuvântul lui Lavater, care-l scrisese acela în biblia sa de casă: „Bucurie,

nimic ca bucurie este planul conducătorului oamenilor, bucurie, nimic ca bucurie necurmată e unicul scop asupra tuturor suferințelor cari ne acoperă." Nefericiții sunt aceia, cari sunt împinși și mânați dela lucru, cari îl privesc numai ca blăstăm străvechi, care s'a coborât odinioară preste omenime, și nu cunosc binecuvântarea unui lucru folositor și crescător, cari nu pricep nimic de acolo, că plata cea mai bună e, a primi tot mai mult lucru. Așa unor creștini e lucrul sarcină și nu bucurie. Iar din contra cine privește lucrul său ca casa lui Dumnezeu, pune sarcina și toată grija pe Iisus, că El îl ajută, rămâne scutit de sărăcia cea amără, de lenevie, care-i începutul tuturor răutăților, de ușuritate, prădare și sgărceenie, nu ruinează darurile sale în păcate, nu să descuragiază la nereușire, ci nădejduiește în Dumnezeu, că El va conduce și regula toate cauzele lui spre bine. Chiar și pentru noi înșine trebuie să mișcăm înainte lucrul împărăției lui Dumnezeu în chemarea noastră pământească. El ne scapă de corespunderea cea mare, care ni pusă la Ezekiel 3, 17--18.

Este înse important, a implini chemarea pământească și cerească pentru alții ca serviciu Dumnezeesc. Cu efect e exemplul, care-l dau dătătorul de lucru lucrătorilor săi în afacerea și purtarea sa, ca credincios și funcțiunea chemării sale nu-i liberă de toate afacerile necinstite, atunci el va fi o piedică supușilor săi la pocăință. Important e exemplul, care-l dau primitorii de lucru dătătorilor de pâine și colegilor lor. Dacă e lucrătorul cel credincios lăsat în împlinirea datorințelor sale, acela nu numai că păgubește pre stăpânul său, ci tăgăduiește și creștinătatea sa. Dacă-i el pe lângă acestea ușuratic în vorbirea și purtarea sa, atunci va fi pentru dătătorul său de pâine și pentru lucrătorii săi o piatră de poticnire și un scandal. Copiii păzesc foarte bine, că oare potriveșcu-se cuvintele și faptele pă-

rinților lor. Descoper ei în chemarea noastră neomenie, atunci nu folosese cuvintele noastre pioase nimic. Sămânța cea așa sămănată de noi în inimile copiilor va aduce odată fructul ei spre marea noastră durere. Creștinătatea pretotindenea să judecă după creștinii. Și cauza cea mai bună și mai nobilă devine în veste rea, dacă reprezentanții ei își contrazic în cuvânt și faptă sărigătoare. Așa-I și cu creștinătatea. Învingerea ei e condiționată și atârnă dela purtarea creștinilor singulari, numai puțin dela purtarea lor în viața chemării. Mărturisirea buzelor e bună, dară-i fără de efect, fără mărturia vieții faptică, care-I decizătoare. Dacă stă mărturisirea noastră în contrazicere cu fapta noastră atunci nu numai că e viața noastră un capital mort, care nu aduce camete pentru vecinicie, ci să face ca o pără apăsătoare asupra noastră. Atunci suntem noi totuși o piedică pentru împrejurimea noastră, așa că nu să întoarcă către Dumnezeu. Pentru că așa rău reprezentăm creștinismul, pentru aceea o lapadă oamenii și fac așa aspră, dară în acest caz dreptă judecată: „Creștinii sunt mincinoși!” Ce rușine trebuie să suferă une-orî adunarea, dacă unul din membri ei pentru necredincioșie în chemarea sa să prinde de brațul dreptății pământești și capătă pedeapsa și închiderea meritată! Exchiderea respectivului membru de obicei nu îndepartă rușinea dela adunare. Și cum să tăgăduiește și desprețuiește Christos prin aceea!

(Sfârșitul va urma.)

RĂSPÂNDIȚI ȘI CETIȚI FOAIA

„ADEVĂRUL“

Cum iubește Dumnezeu totuși pre Europeanii!

(Dela missionarul OTTO LÄDRACH)

Duminea din urmă (29 Octomvrie 1911.) după amezai sezuî 2 oare și mai mult în biserica „Martin” în Bazel, să ascult concertul cântăreților creștinii. Lângă mine ședea căld învăluit în mantia neobicinuită de iarnă catechistul cel sprinten Akwa, care făcu dela portul de aur o „escursiune” în țările minunate ale Europei, ca aici să fie într’ajutor unui missionar la lucrurile sale limbiste. Afară înaintea bisericii zise el: „Învățătorule, fi-va și mai frig ca astăzi?” — De sigur, iarna încă nici nu-i ajunsă!” sună răspunsul către fiul cel friguros a zonei ferbinte, la care el zise, că atunci nu o v’a mai birui-o mult.

Dară frigul și degerarea prietinului negru nu ținu mult. Când își deschisă orgoana gura ei de metal, chorul cel de cam 200 cântăreți raporta cântările sale din piept vesel cântări și melodii măduvoase purtate de Duch și viață creștină, când lăsară trimbițele să se auză pornitorul și încă și o dirigentă purta toiagul de tact cu mâna sigură, ca să pună onoare cu chorul ei din fecioare, atunci era frica și frigul iernii dus din inima și cugetul Africanului și în locul lor întră aceea căldură a inimii și temperatură a vieții, care nu să poate măsura în inima creștinului cu graduria Celsius sau Reamur. Iute scoase el o hârtie și începu a „scărăbi” și a seria, ca nu cumva să uite ceva din impresiunile cele multe, cari îl înconjură cu „sutimea” și ea să și poate odată bine spune toate conreștinilor săi negri la portul de aur.

Dară totodată cu bucuria veni cu încetul, dară cu atâta mai puternic întristare sinceră în inima cercetătorului african de concert și lacrimi curgeau în jos pe fața lui neagră:

„Aici în Europa e dimineață clară, luminoasă și la noi în Africa e încă așa multă noapte întunecoasă!“

Orgoana tăcu și ultimul glas a trîmbitei trecu, Akwa și eu mersem acasă la cuptorul cald. Iar în cuget petreccam afară la portul african de palmieri, unde așa mulți-mulți negri m'au spus și spun tot mereu mie și fraților mei conlucrători: „Cum iubește totuși Dumnezeu atât pre Europeanii și noi, — noi negrii, noi suntem de deplins; la voi în Europa e zi luminată, iar la noi e încă noapte întunecată!“ Da, așa-i, noi Europeanii trăim în prisosul cuvîntului lui Dumnezeu și gustăm pe deplin binecuvîntarea unei cultură creștină; câte lucruri sunt la noi a iubirii lucrătoare, câte instituțiuni religioase, cât lucru spiritual în știința sănătoasă și în presa creștină, căți predicatori bravi, ce mari tesauri în literatura creștină (dureros, că la noi Românii nu ne putem cu mai multe din acestea lăuda; suntem și noi încă foarte săraci mai ales în literatură. Red.), — Cinc ar voi să numere toate! Și unde-i mulțumita pentru aceea, că o avem atât de bine? Că spiritul timpului vuieste în jurul crucii și spuma păcatului stropeste necurmat spre cruce fără rușine!

Și afară în Africa așteaptă sute și mii după vestea crăciunului și a crucii, și și ei sunt în stare, după măsura puterilor lor a primi cultură spirituală, atât de adevărat cum sunt sufletele noastre înrudite cu ale lor și ale lor și ale noastre suflete deosebite de cele ale animalelor. Că nici când nu-i „construcțiunea sufletului“ negrului african asemenea aceluia a animalelor. El posedă destoinicia de cugetat și judecat, și numai aparența externă a o prețui, este un greș fatal de socoteală; dă-i vreme de dezvoltat în atmosfera sănătoasă creștină și nu te lăsa a fi prins prin oare-care părere antiomenească!

Bucură-te în vremea crăciunului (deși a trecut crăciunul 1911, dară

inima creștinului trebuie să fie totdeauna plină de „strălucirea“ și bucuria crăciunului. Red.) de iubirea lui Dumnezeu, dară cugetă cu mulțumită către Dumnezeu, la aceea, că Dumnezeu tot așa iubește și pre negri și Chinezii și Hinduanii ca pre tine. Bucură-te de lumina crăciunului și ajută în bucuria crăciunului, ca și în Africa să fie curând zi luminoasă și lumina cea adevărată să răsară, că Dumnezeu iubește toate creaturele de o potrivă și voiește, ca la toți să le fie ajutat!

Din Săngergruss.

Din Făurie.

Cât de plină de schimbări e totuși adeseori o zi în viața noastră internă! Ce cugetări și acorduri contrare locuiesc aici des lângă olaltă! Mărturisire, timiditate, îndoire, decideri, turburări, desperare, rugăciuni din inimă, vorbe de prisos, laudă și mulțumită. Din norocire nu știu ceilalți nimic despre aceasta, și chiar și noi înșine o uităm foarte iute. Cel mult, că pașii greșiți lasă în urma lor un simț neplăcut pentru o câteva ciasuri; dar apoi s'a șters și ultima urmă. Impresiuni nouă au isgonit pre cele vechi din memorie.

Oare cugetat-ai tu vre-odată despre aceea, cum ar fi, dacă Domnul în oare-care oară tear lua în portret sau ar lua cuvintele tale într'un gramofon, ca să pună apoi rezultatul pe ascuns în Biblie? A doua zi ar sta apoi în biblia tuturor, carii o cetese sau o studiază, numele tău tot așa ca acela a Evodiei și Sintichiei, alui Alexandru, alui Demas sau și alui Petru sau Abraam sau Moisi. Tu o ști, că Dumnezeu a pus în biblie și greșurile bărbaților săi cei mai buni.

Cugetă numai, dacă ar sta acolo: Salutați pre Catița M. și-i spuneți, că și bucutăria ei ar putea fi un sanctuar, să nu o faci a răsuna așa mult de larma ei. Sau salutați pre Nicolae P. și-i spuneți, că el cu fi-

rea sa gingașă face puțină onoare Mântuitorului său. Sau salutați pre Todor A. și-i strigați: Mari cugetări! Scopuri depărtate. O inimă caldă. Jos cu critica cea în veac micșorătoare, cu care oprești venirea împărăției lui Dumnezeu!

Și apoi cugetă odată cum ar silabiza oamenii învățați pe numele tău și și-ar sparge capul despre tine, că oare cine ai și fost tu în viața ta. Cugetă numai, cum ar ședeă esplicătorii de biblie, ca să scrie pagini întregi cu păreri despre tine; și cugetă încă și aceea, că ar sta bărbați pe catedre, ca să predice despre tine și să îndemne pre alții din nevărtuțile tale, a nu fugi în tot aceea cursă ca tine.

Și nu numai aceea, ci ar sta acuma numele tău în patru sute de traduceri biblice. Negrii din Africa ar silabiza pe lângă numele tău, Eschimoșii și mănecătorii de odinioară de oameni s'ar năcăji cu el, ar fugii la missionar și l-ar întreba, că oare ce ar însemna aceasta. Scurt, numele tău ar fi în milioane de biblii, pe numărărate catedre, în nepresupus multe cărți!

Așa-i, că deja aceste puțin arături umplu inima ta cu groază. Cât de bine-i totuși, că numele tău e așa de puțin cunoscut și tu poți face încercările tale din a umbla, cari să întrec de multe împedecări și căderi, de tot într'ascuns!

Înse oare sunt ele într'adevăr necunoscute? Oare nu spune sfânta scriptură, că toate vorbele și toate faptele noastre să scrie în cartea Lui și că noi vom fi odată după ele judecați? Și oare nu-i cartea Lui mai importantă și mai sfântă ca aceea carte, care ne-a pus-o El în mână?

Așa-i, că aici zace un impuls serios spre sfințenie! Oare nu ar trebui, ca noi cu atâta mai mult să trăim în acela cuget: „Tu, Dumnezeule, mă vezi!“?

* * *

Și a predica e o artistică, și nu o lucrul flecăriu. Unii ar vrea să fie cu sila predicătorii, pentrucă „și tata lor era acela“. Și pentrucă era tata, trebuia să fie și fiul său un predicător, sau un om văzut. Noi pentru aceea nu ne mâniem. Acuma-i întrebarea, că oare are el acela dar, are el ceva cunosțință din biblie, știe el oare, ce să zice a predica: sau doară vrea și el să vorbească ceva, și necunoscând biblia, și neținându-se de textul său, numai să poată omori vremea. a fiinea poporul prin ceva povestirea unor lucruri, cari îl vin tocmai în minte. Pre așa unii i-am sfātu-i cu bucurie, a se pune odată jos, și a asculta ceea ce vorbeșe alții oamoni mai pățiti, mai bătrini, mai umblați și mai cunoscători cu scriptura: că ori-și cum, aceea tot știu mai mult, și dacă nu umblară în vre-o școală de predicători, totuși știu a se orienta mai bine în biblie.

Dară pentru așa unii, cari voiesc a ști ceva bun, a predica, a sfātu-i, a conduce un lucru bun, avem noi și școli, în care e foarte mult ar putea învăța, dacă este în el ceva, ce se poate cultiva și desvolta. Iar dacă oi suna de goli, nu va exista așa școli, care să-i umplă cu putere cerească. Este, că așa unii nief nu să trimet, dară nief ne să primese acolo.

Am auzit pre o câțiva predicători vorbind, cari au fost în școală de missionare, și ora o bucurie, ai asculta. Înse am auzit și pro așa unii, cari nu avură școli, și ne-am făcut diferite judecați despre ei. Unii au vorbit foarte frumos, bine și lămurit; alții au vorbit destul de neînțeles, nopriceput și slab chiar și pentru ei însăși, că de ar fi făcut. . . Acestora nief școală nu mult le-ar fi folosit. Dară pentru aceea știu ei foarte bine critica și cărti contra a toată știința. Ei zie, că noi n'avem lipsă de oameni învățați, sau școlari, că aceea ne pot deveni ca niște sareini.

Așa am auzit, din norocire sau nenorocire, cum am și numi-o, pre unul de acești guraticel din urmă numiți, vorbind și spunând aspru judecată asupra predicătorilor școlari într'o societate, și ne-am gândit partea noastră. Peste scurt timp după aceea l-am auzit pre respectivul predicând. Și cum era predica lui? Cu durere! Plină de neștiință, și nief nu să apropia de text, ci era ca o poveste născocită, care nu putea de loc îndestula pre niște ascultători cari știu ceva din biblie, dară a numi o predică, nu ai putea-o. Putom gândi, căt de înaltă poate fi cultura și dezvoltarea aceluși popor, care capătă în loc de predicători, povestitori ca conducători.

Totuși am dori-o noi, a avea cât do mulți predicători și conducători la poporul nostru, cari să fie într'adevăr pricepuți și înțelepți în sfātuirea și conducerea unui popor, căruia i-a încredințat bunul Dumnezeu multe tesauri vecinice, ca acești conducători să fie de aceea, — și dacă chiar nu nu acela noroc, a cerceta careva școală missională, — care

să pregătească, ca Pavel, lui Christos o mi-reasă nepătată spre ziua venirii Domnului. Numai atunci vom putea aștepta plata, cununa nevestezită, dacă vom fi aflați ca niște îngrijitori credincioși peste cele ce ni s'au încredințat de sus.

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 4 Februarie.

5. Magii dela răsărit.

Matci 2. 1—23.

Cuvânt de aur: „Căutați la mine, și măntuiți-vă toate marginile pământului.” Isaia 45, 22.

După ce fu Iisus dus în templu înaintea Domnului și încă și Simeon plantă așa cuvinte minunate în inima Mariei, să întoarseră părinții iarăși la Btleem, ca, cât ce le va fi cu pu-tință, să meargă iarăși în Galilea, în Nazaret. Așa și-o plănuiau ei în tot cazul. Dară omul cugetă, și Dumne-zeu lucrează. Mai înainte căpătără o vizită foarte memorabilă, și îndată după aceasta o însărcinare, a fugi la Egipt, că Irod cel setos după sânge să nu poată omori copilul. Despre vi-sita, sare o căpătă Maria și Iosif, ne spune lecțiunea de astăzi. La aceasta privim noi la Magii, la Irod, la Căr-turari și la copilul Iisus.

Aici vedem: 1. Magii. (v. 1.) 2. Regele Irod. (v. 1. 3. 7.) 3. Cărturarii în Ierusalim. (v. 4—7.) 4. Copilul Iisus în Btleem.

Întrebări: 1. Cine erau Magii? 2. De unde veniră ei? 3. Pro cine-l căutară ei? 4. Unde crezură ei a-l afla? 5. Cine știu stat în această cauză? 6. Unde fură ei deci îndrumați? 7. Cum onorară ei pre copilul Iisus? 8. Pe care cale să întoarseră ei către casă? 9. Ce ne învață pre noi aceasta lecțiune?

Duminecă în 11 Februarie.

6. Iisus cel de 12 ani în templu.

Luca 2, 40—52.

Cuvânt de aur: „Au nu știți, că mi-se cade să fiu în cele ce sunt ale Părintelui meu?” Luca, 2, 49.

Patru evenimente din copilăria cea mai erudă alui Iisus ne istorește sfânta

Scriptură: tăierea împrejur, arătarea în templu, visita Magilor și fugirea în Egipt. Dorința, a avea mai multe istorisirii despre tânăreța Mântuitoru-lui, s'a mișcat în multe inimi de ale creștinilor deja. Însă, ce ne spune Scriptura despre aceasta, ar trebui să ne fie de ajuns, și ceea ce ea taie, nu-i de lipsă la credința și fericirea noastră. Lecțiunea de astăzi ne spune participarea lui Iisus cel de 12 ani la călătoria festivă spre Ierusalim la serbătoarea de șapte zile a paștilor. Ea conține învățăturii vrednice de luat la inimă pentru părinți și copii; iar înainte de toate să oglindează în aceasta purtarea cea exemplară a copilului Iisus atât în casa lui Dumne-zeu cât și în casa părintească.

Aici vedem noi pre Iisus: 1. În casa lui Dumnezeu. (v. 40—50.) 2. În casa părintească. (v. 50—52.)

Întrebări: 1. Unde să mutară părinții lui Iisus, când veniră din Egipt? 2. Unde sârbau ei în ficare an sârbătorile paștilor? 3. În ce vârstă era Iisus, când îl duseră mai înainte cu ei? 4. Câte zile ținea aceasta sârbătoare? 5. Unde rămase Iisus, când să întoarseră părinții către casă? 6. Unde îl căutară mai înainte? 7. Unde îl aflară a trei zi? 8. Ce zise Maria, când văzu pre copilul Iisus? 9. Care răspuns dădu El mamei sale? 10. Ce ne spune acest răspuns alui Iisus? 11. Cum să arată Iisus față de părinții lui? 12. Ce ni-se spune despre desvoltarea lui?

Duminecă în 18 Februarie.

7. Oficiul lui Ioan botezătorul.

Luca 3, 1—20.

Cuvânt de aur: „Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor!” Mateiu 3, 2.

Numirea nu mai puțin de cincî capuri domnitoare, cu cari începe Evangelistul raportarea sa despre lucrarea botezătorului în Israel, ne dă o privire în stările cele triste a timpului de atunci. Poporul era despoiat de independența sa politică, țara era împărțită în cincî părți diferite și ocupată de domnitori străini. Nu mai bine stăteau lucrurile religioase. De patru sute de ani nu mai propăși nici un profet. Acuma, înse arătau

toate semnele la aceea, că vremea e aproape, în care Eroul din sămânța lui Iuda se va arăta și va statori împărăția sa. Semnul cel mai sigur pentru aceea era propășirea înainte-mergătorului și pregătitorului de cale.

Aici ni arătată: 1. Chemarea lui. (v. 1—7.) 2. Conducerea oficiului său. (v. 8—20.)

Întrebări: 1. Despre cine vorbește aceasta lecțiune? 2. Când fu Ioan botezătorul chemat în oficiul său? 3. De cine fu el chemat? 4. Cine a profețit înainte cu mult despre aceea? 5. Care era problema botezătorului? 6. Care era conținutul principal a predicii sale? 7. Ce spuse el fătarnicilor? 8. Ce pretinse el dela clasele diferite? 9. Ca ce voia să-l înșină poporul? 10. Cum descrie el pe Mesia? 11. La care domnitor îi spuse el păcatele? 12. Cum o păți el pentru aceea?

Duminică în 25 Februarie.

8. Botezul și ispita lui Iisus.

Marc 1, 6—11; Matei 1, 1—11.

Cuvânt de aur: „Căci în ceea ce a suferit, însu-și fiind ispitit, poate să ajute și celor ce se ispitesc.” Ebrei 2, 18.

Lecțiunea din urmă ne-a comunicat despre chemarea și lucrarea premergătorului Domnului. Ioan botezătorul propăși ca un pregătitor de cale, precând predica: Pocăiți-vă! Lucrarea lui numai de puțin traia putu fi, că după eroldul trebuia să vină cu grabă Regele, și dacă veni Regele, atunci nu mai era pentru erold nici un lucru. Iar după lecțiunea noastră de astăzi e Ioan în deplină activitate, totuși e Regele pe cale și-l va stremuța curând.

Aici ni arătat 1. Botezul lui Iisus. Marcu 1, 6—11. 2. Ispita lui Iisus. Mateiu 4, 1—11.

Întrebări: 1. Cine-i obiectul lecțiunii noastre? 2. Unde veni Iisus? 3. Ce ceru El dela Ioan botezătorul? 4. Cum să exprimă acela despre Mesia? 5. Ce spuse el Domnului Iisus, când El ceru botezul? 6. Ce putu Ioan observa, când boteză pre Iisus? 7. Unde fu deci Iisus dus în Duch? 8. Cine sa apropie aici de Domnul Iisus? 9. De câte-ori ispită diavolul pre Domnul? 10. Cu ce fu el totdeauna bătut napoi? 11. Ce ne învață pre noi aceasta istorie de ispitire?

Pentru Duminică în 3 Martie.

9. Chemarea primilor învățăcei.

Marc 1, 14—28.

DIFERITE.

21 Martie 1912.

Cu așa prescriere e însemnată ziua, care o află careva Dr. învățat, că ar fi ziua venirii Domnului. După socoteala acestui Dr. ar pica ziua cea mare în 21 Martie 1912, când are să vină Domnul Iisus cu mărire pe pământ. Aceasta-i o întrebare, care ocupă în zilele noastre pre mulți creștini, și mai ales în Germania vorbesc foile mult despre aceasta ghicitoră nouă. Asemenea am cetit și în „Wahrheitszeuge”, foaia fraților nostri germani, și de două ori până acuma despre aceasta. Din care și aducem al doilea articol, care-i o scrisoare a unui frate, care-i și inspector de misiune, și pentru aceea să ocupă mult cu lucrul misiunii, și în călătoriile sale fu de mai mulți întreat de aceasta, el srie următoarele:

Iubite frate Hoefs! M'am bucurat foarte, că ajunse „Wahrheitszeuge” 51 Nr. (1911) a vorbi despre 21 Martie 1912. În călătoriile mele în cere și afară de cercul activității mele, am fost mult întreat despre aceasta goană mai nouă, care profește venirea lui Christos în 21 Martie 1912 și încă așa am fost întreat, ca și când m'ar jeli, că nu m'am însoțit de mult deja acestui fapt important. Mă minunez tot mai mult de acest mod nebiblic, și pentru aceea vă trimet încă câteva cugetări de tipărit în „Wahrheitszeuge” despre acest obiect.

Cât de necesară era totuși îndemnarea Domnului la despărțire dela învățăceii săi: „Nu vi-se cade a lăși timpul sau oara, care a păstrat-o Părintele puterii sale!” În trecut și în prezent au păcătuit oameni ai lui Dumnezeu, pre cari noi de altcum

i-am socoti ca cetitorii cei mai sirguincioși ai bibliei, direct contra acestui cuvânt. Mai înainte erau cei mai mulți atât de precauți, că au hotărât timpii, că ei muriră mai înainte. Astăzi aujunseră atât de îndrăzneți, a hotărî timpii, ca să se împlinescă în viața lor încă. Eu am auzit despre un om iubit alui Dumnezeu, care a socotit, că zilele venirii Domnului să se împlinescă încă în viața sa. Când apoi fură așteptările lui rușinate, umbra el cu inima supărată a cerși adevărat el cinsti mai înainte toată averea sa — și zicea tot mereu: „Eu sunt bătrînul B., care s'a rătăcit cu socoteala!” Cu inima grea a petrecut el zilele sale, pentru că a părăsit poziția sa biblică și a socotit în mod nebiblic, până la moartea sa. M'ar părea rău, dacă din nou va fi supărarea urmarea acestei socoteii nouă acelora frați, cari să departă dela scriptură în acest punct.

Fratele V. din E., cu care sunt alteam în iubire legat, zice în scrisoarea sa din urmă cu margini negre, care o numește „O dojeană ultimă către evenimentele cele mari universale cari se vor arăta în Martie 1912.”, că acuma îndeamnă „voce adevărate profetești”. Oare ajuns'am noi astăzi profeti? Cât de nelămurită e aceasta cuprinderea! După întreaga declarare a noului testament sunt în zilele noastre fiii lui Dumnezeu martorii lui Christos, dară nu profeti. Trebuie să gîndesc la cuvîntul unui prieten părintesc, care zise ceva umoristic: „Profeti cei bătrîni au murit, și cei noi nu ajung mult.” Biblia spune foarte sigur: „Timpul și oara nu știe nimene”, și fr. V. zice, că el o știe! Pe lângă tot respectul de fr. V. și credincioșii lui credem mai mult scripturii decât așa unei profetie nebiblică. E biblic, ca noi să așteptăm „ca o mireasă pregătită” pre Domnul cel reviiitor, dară a hotărî timpuri, e omeneste. Este cu neputință ca eu să fiu gata astăzi pentru venirea Domnului, dacă îl aștept numai pe 21 Martie

1912. Domnul zice la Mateiu 24, 42: „Drept aceea priveghiați, că nu știți, în care oară va veni Domnul vostru.” Și Mateiu 25, 13 cetim din nou: „Drept aceea priveghiați, că nu știți nici ziua nici oara, în care va veni fiul omului.” Și la Marcu 13, 13 iarăși zice Domnul: „Vedeți, priveghiați și vă rugați, că nu știți, când va fi timpul.” Tot acela acord întonează Domnul, când împrumută mai odată lui Ioan gura la Apocalips 3, 3: „De nu veți priveghia, voi veni preste tine ca un fur, și nu veți ști, în care oară Eu vin.” Cum pot spune frații, că ei știu timpul, când scriptura declară cu unanimitate, că nouă ni timpul și oara venirii lui Christos necunoscută! Încercarea, a îndreptăți aceasta socoteală cu scriptura, să judecă pre sine.

Dacă frații cred, că ei prin hotărîrea acestei zile ar trezi omenimea, atunci le-ași aduce aminte de Noe, care astădată din însărcinare dumnezească puse hotar timpului judecării viitoare. Câți oameni s'au mântuit prin datul timpului, și câți din contimporeni săi intrară în arcă? Nici unul! Dacă aceasta păcălitură la un bărbat, care socotea cu drept dela Dumnezeu, era fapt, cum voiesc frații să aibe rezultat, când socotesc contra ordinului cel clar alui Dumnezeu!

De deplâns e și vremea cea perdută. Câte oare, zile și nopți putu petrece Ioan Walther cu socotirea, și câte oare au petrecut alții cu socotirea în urma lui! Dacă am putea pune la olaltă acest timp scump, atunci de-abunăsamă s'ar aduna multe vieți de oameni la olaltă, și timpul întreg e nerestaurabil pierdut, ca să nu spunem prădat! Cât de fructifer ar fi putu să fie folosit în mîntuirea sufletelor! Poetul zice: „Nu prădând, nici de prisos ne dai Tu suma zilelor.” Noi nu avem timp spre lucruri fără de scop. Noi privim la crucea lui Christos înapoi și la Domnul cel venitor înainte. Aceasta privire dublă, ne face ca

oamenii sfinți, fructiferi, veseli și plini de nedejde. Dară a socoti timpurile poate conduce la tot feliul de urmări, doară chiar la posomorire și desperare,

Foarte adânc mă doare aparența acestei scrieri dela fr. V. Conținutul întreg mă încordată serios pentru modul său. Aici sigilează pre bărbații alui Dumnezeu ca farisei și cărturari, cari dojenesc cu serioșitate. Atunci voiește fr. V. să vorbească din însărcinarea lui Dumnezeu? Noi o credem, că acest fr. s'a rugat cu sinceritate și cu serioșitate sfântă către Dumnezeu, dară credem și, că el, pentru că a lăsat calea biblică, n'a căpătat dela Dumnezeu un răspuns întreit, ci din de tot alt izvor. Noi am auzit despre un om, care pași pe o cale dubioasă și apoi își luă fuga la bibile, ca să cunoască, ce ar avea să facă acuma. Când deschise biblia, ceti el în mod memorabil cuvintele: „El merse și să spânzură.“ Cetitorul nu putu însăși să creadă, că aceasta ar fi calea lui Dumnezeu, care ar trebui să o meargă, și să mai rugă odată către Dumnezeu, ca să-i deie de știre, ce să facă. Când să uită apoi în scriptură, căzu privirea lui pe cuvintele! „Mergi și fă asemenea.“ E de sigur, că cineva, care-i odată pe cale nebiblică, precum o dovedește și „mișcarea Rusaliilor“, primește tot feliul de ascultări de rugăciune și descoperiri, cari de sigur nu sunt dela Dumnezeu. Este și un secret a răutății, precum este și unul a fericirii.

Întregul duch judecător a scrierii ne umple de durere. Cum contrazice de exemplu provocarea „a nu urma conducătorilor“ sub citarea cuvântului dela Ieremia 17, 5: „Blestemat este omul, care să încrede în oameni“ provocării apostolului: „Ascultați de învățătorii vostri și-i urmați!“ Nouă ne lipsește simplu spre așa aplicare cuvintele. Și oare nu stă aceasta provocare contra cu însăși purtarea lui V. ? Fr. V. să încrede pe deplin socoteliu lui I. Walther și o recomandă și altora spre studiere și primire. Sau

doară nu-i I. Walther om? Întreaga cuprindere despre I. Walther, că evenimentele prezise de biblie pentru timpii din urmă s'au împlinit deja în trecut, dupăcum zice și Grattan Guinness, noi nu împărțim, ci după a noastră convingere stau cele mai multe evenimente afară încă.

Tot așa de uimiți suntem noi despre esplicarea, care și-o îngăduie I. Walther despre Faptele 1, 7, care acolo să sfârșește, că astăzi, după ce a sosit timpul sfârșitului, nu numai ingerii, ci chiar și diavoliți știu foarte punctual despre aceasta ziua. Dovada pentru aceasta afirmare în tot cazul greu s'ar putea aduce.

Chiar Luciferiani (cei ce se închină diavolului) și vorbe de a ghicitorilor să scot din scrierea lui V. ca dovedirea socotirii lui, ce noi adânc deplângem. Noi n'am avut nici când ceva de lucru cu ghicitorii, nici când nu ne-am orientat după vorbirea lor, și nici n'am fost nici odată neliniștiți prin ei. Și dacă chiar s'ar împlini din patru trei aflătoarea, aceea încă nu-i dovadă, că și a patra s'a împlini ce să arată prin necromanții Egiptului, și de ar deveni țara noastră republică. ce are aceasta de lucru cu venirea lui Christos? Noi o ținem totuși ca o presupunere, ca noi creștinii să ascultăm de ghicitori. Cu aceste lucruri noi nu avem nimic de lucru.

Cât de frumos sună față cu acestea cuvântul Domnului Iisus: „Părintele-le-a păstrat puterii sale.“ În puterea Părintelui a se ști, e atât de liniștitor pentru un copil alui Dumnezeu. El a hotărît ziua nașterii noastre, ziua renașterii noastre, ziua morții noastre și și a venirii Fiului Său. Lângă acest cuvânt voim a rămânea și a lua din mâna lui toate, evenimentele viitorului. Ciasul lui Dumnezeu nu umblă nici când prea iute nici prea târziu. Mășineria lui lucră foarte precis, la aceea ne putem încrede. Și când va sosi oara, în care toate încep a se clătina, își va aduce Domnul aminte de noi, cum și-a adus aminte de Noe.

Nimic, chiar nimic nu aduc.

Într-o zi bătu un măsar sărac la ușa unui comerciant mare. El auzise, că comerciantul ajută bucurosi acelor oameni, cari ajung în sărăcie fără de vina lor. Măsarul esplică starea sa.

„Poți d-ta, prietenul meu, la esplicarea mai de aproape să-mi arăți documente (scrisori) ?” întrebă comerciantul.

Măsarul începu a goli buzunarele sale. Nu, el nu avea documente doveditoare.

„Putea-ai d-ta să-mi numești câțiva bărbați de nume bun ?” zise comerciantul. „Eu te-ași ajuta atât de bucurosi, dară eu am să fiu mai înainte convins, că ajutorul meu să fie în fapt ajutor.”

El cugeta puținel. Nu, el zice, că n'ar cunoaște în aceasta clipă nici un bărbat cu nume bun.

„Dapoi, ce ai d-ta dară, ce ar vorbi pentru d-ta, ca să te pot ajuta ?”

„D-le consiliar,” zise măsarul, precând să uita în jos pe săraca lui îmbrăcămintă strențioasă, „eu nu aș ști nimic, ce ar putea vorbi pentru mine decât numai aceste strențe.”

Consiliul comercial să întoarsă spre masa sa de scris, precând îi veniră lacrimi în ochi.

„Și aceasta-I deajuns,” zise el, și măsarul cel sărac căpătă din mâna bogatului comerciant un dar bunîșor.

Fii asemenea măsarului sărman ! Mărturisește Dumnezeuului tău, că nu ai documente, nici vreun nume bun și pre nimene între oameni, la cari te-ai putea adresa. Tu ai numai sărăcia ta duchovnicească ; numai strențele păcatelor tale pot vorbi pentru tine și apoi aceasta, că tu știi, că Dumnezeu se va fida de păcătoșii cei săraci, fricoși și sdrobiți pentru Iisus, atunci vei ști tu, că Dumnezeu îți întinde mâna sa cu mila cea puter-

nică, care te face ca fiul său eliberat, rescumpărat și fericit.

„Fericit, cel săracul cu duhul ; că alor este împărăția cerurilor !”

Din Wgo.

Să ne pregătim pentru conferința țărăască.

Dacă Domnul ne va dărui viața, se va ținea conferința țărăască în Maiu 15-lea 1912 în Kőrösbökény, com. Arad.

Ca aceasta conferință să fie binecuvântată pentru țara noastră în privința lucrului Domnului și pentru toți fiii săi, trebuie s'o cuprindem în rugăciunea noastră, aducând înaintea Domnului toate cauzele, că prin El să fie binecuvântate toate acelea, ce trebuie să facem și vom sfârși în numele lui. Dela Domnul numai atunci putem aștepta binecuvântare, dacă ne vom preda de tot lui, și nu a noastră, ci a lui voie o facem și zicem :

„Fie, Doamne voia ta, precum în cer, așa și aici pe pământ !”

Iar mai departe rugăm pre iubii nostri frați lucrători în împărăția lui Dumnezeu, mai ales premergătorii adunărilor, facă bine a se sfătui cu adunările despre lucrurile cele de lipsă, cari s'ar ținea de conferința țărăască, din caz rugări, și punctele cele de arătat, cu cari are a se ocupa și ale pertracta conferința, vă rugăm, că cât mai înainte, dară mai târziu până la sfârșitul acestei lună să se trimeată la fr. Sida Todor Kőrösbökény.

Mai ales sunt frații nostri rugați, a se ruga, ca duhul desbinării, care nu este dela Dumnezeu, să se îndepartă dela poporul cel rescumpărat prin sângele Mielului, că Pavel spune, că nu el fu răstignit pentru Corinteni, și nici Apollo dară nici Chofa nu-i putu mântui, ci Christos. Așadar : un Domn, un Păstor, un popor, una turmă trebuie să fie ! Oh Doamne ajută-ne la aceasta !

Osteneala sichastrului.

Un sichastru (om singuratic în pustiu) fu odată cercetat de un prieten al său, care îl întrebă, cum îi merge soarta. La care el zise, că are foarte multă osteneală cu niște falconi (soimi) toată ziua a-î imblânzi, tot așa are de lucru cu doi uli ai dresa, ca să nu răpească, apoi are de lucru cu doi iepuri, cari tot voiesc a-î se duce; mai are de lucru cu o șopirlă urită, care umblă tot după placul ei, ca să o înfrâne; mai are un leu, care nu voiesc a se lăsa dresat și un om bolnav de griji, într'atăta, că-î până seara foarte obosit de ele.

„Dapoi că atunci ai tu foarte mult de lucru; unde îți tu acele animale sălbatice? Tu ziseși, că ai doi falconi răpitori, aceia trebuie să-î ai tu închiși în cete colivie, arată mi-î!” zise prietenul său.

„Oh, aceia nu sunt închiși, ci ei sunt ochii mei, cari caută ca niște paseri răpitoare tot acolo, unde nu ar trebui,” răspuse el.

„Tu ziseși, că ai și doi uli, unde-î ținî aceia?” întrebă prietenul curios.

„Aceia sunt aceste două mâni,” răspuse el, „cari să întind tot după aceea, ce nu e a lor, ca ulii.”

„Tu ai mai zis, că ai și doi iepuri de dresat, ca să nu fugă; dapoi aceia unde sunt?”

„Oh, aceia sunt cele două picioare ale mele, cari totdeauna vreu să fugă într'acolo, unde nu ar trebui,” răspuse el.

„Dară ai mai zis, că mai ai și o șopirlă lungă, urită, aceea unde o ținî?”

„Aceia nu o am în ceva alt loc, e limba mea, care tot umblă, și când n'ar trebui,” zise sichastrul.

„Tu ziseși, că mai ai un leu dresat; dapoi acela unde îl ținî? Acela trebuie să aibe un coteți tare de fer? zise prietenul.

„Oh, acela nu-î în coteți de fer. Leul e inima mea, tare ca leul. Ea totdeauna voiesc a mă învingo, dară trebuie s'o dresez, ca să fie moale,” zise el.

„Tu ai mai amintit de un om bolnav, pre care trebuie să-l grijești. Acela-î doară dincolo, în cealaltă odaie?” mai întrebă prietenul său.

„Oh, acela e trupul meu neputincios; el e așa bolnav. Zilnic mă doare mai capul, mai șelele și altele, și așa am mult a-l griji, într'atăta; că până seara sunt foarte obosit, cu el și celelalte amintite,” mai zise el, cu durere.

Dapoi tu iubite cetitor, cugeti despre falconii, ulii iepurii, șoparla cea urită și neînfrănată, leul și bolnavul tău? Nu-ți fac și ție de lucru zilnic? Dară cere putere dela bunul Dumnezeu, ca să poți toate acestea învinge!

AVIZARE!

Deoarece frații nostri știu, despre soarta noastră apărută „RAZELE AUROREI”, cu care s'ar putea face o frumoasă misiune, deoarece ea e ca un predicător bun, care poate intra și în așa loc, unde noi în persoană nu am putea. Știm deci, că Domnul voiesc, cu noi să fim un popor missionar, muncitor, care suntem obligați, a vesti cuvântul Evangheliei, atât prin cuvânt, cât și prin scrieri, cari ne servesc ca o unealtă de ajutor.

Frații nostri din alle țări, precum și frații unguri au ajuns bun rezultat prin împărțirea sofei lor numită „Olvasd”. Prin care au și făcut totodată o misiune frumoasă. Lă cără să și poate spune, că de atunci încoace adunările, cari au lucrat astfel, au și înflorit aducând fruct. Pecum ne arată statistica; că în anul trecut (1911.) au eșit de sub tipar 412,455 exemplare, aproape jumătate milioane dintre cari numai în B.-pesta s'au împărțit 213,450. În America 6,550; în București 3,150 iar 219,305 s'au împărțit în diferite părți ale patriei noastre.

Acuma să gândim, oare putul-ar fi frații nostri, fără de aceasta soifă, la atâtea suflete

vorbii cuvântul lui Dumnezeu, dacă ei n'ar fi procurat aceasta foaie, pentru a o împărți și altora.

Oare cu cât mai mult ar fi de lipsă, a lucru și noi cu foia noastră „RAZELE AUREI”, fiindcă poporul nostru Român e tot așa străin de Dumnezeu, și fiindcă foia ne poate servi, ca o unealtă de ajutor la aceasta, sint rugați frații, ca să o aboneze la toate adunările mai multe numere pentru a o împărți la oameni. Și dacă frații se vor sili cu s'o aboneze pre-lindenea, ca să se urce numărul lor la cel puțin 4000, ceea ce nici nu ar fi mult, ca frații din țară să vină cu bine mai mulți, atunci s'ar putea lipări „RAZELE AUREI” săptămânal sau barem, la 2 săptămâni și s'ar câpita cu 1 filer exemplarul. Și oare n'ar putea și cel mai sărac membru să-și iee măcar numai un exemplar pe săptămână, ceea ce l-ar costa numai 1 filer!

Fraților, cugetați serios asupra acestui lucru interesant, sprijiniți foia, căci altminterlea va înceta încurând, și aceasta nu ar arăta sămân de viață dela noi. Căci noi trebuie să creștem și să înaintăm, înse nu ca raclul.

Deci Domnul tuturor o inimă înselegătoare și revinoitoare pentru acel lucru sfânt și măreț.

Deasemenea

să ne aducem aminte și de aceasta foaie. Unii ar voi să o capete mai ieftin, dară în loc a căuta să adune pentru ca abonatori, cărtesc și o abzie, pentru că li prea scumpă. Noi facem cu ajutorul lui Dumnezeu tot posibilul, ca să îndestulăm, în cât să poate, dorința tuturor, și încă și aceea ni dorința, că dacă numai să poate, să o edăm cât mai ieftin, dară aceasta o putem atunci face, când și altorilor ne ajută prin abonare și recomandare la alții.

Frații noștri sunt mai departe avizati, că comitetul literaturii noastre a predat foaia tipografică noastre în Budapesta. Cu atât mai mult zace dar acest lucru în interesul tuturor fraților noștri, a sprijini acest lucru prin abonarea foaiei noastre „ADEVĂRUL”, că, fiind tipografia misională, toată dobânda, și aceea ce va fi din foile noastre, să împărțește pentru lucruri misionale din țară; și așadară și misiunii noastre între Români.

Mai departe facem și aceea de cunoscut, că toți On. abonatori a foii. noastre, cari un

au plătit încă abonamentul pentru anul trecut, să facă bine a trimite banii cât de curând la fratele Sida Todor, în Körösbökény; iar cei ce trimet de acuma banii pe an înainte, adevă pe anul 1912, aibe bunătate, ai trimete la fratele nostru Welker József Budapest, VII., Hársta-u. 33. că el e directorul și cassarul tipografică noastre. Iar cei ce au ceva de trimes pentru foaie, adevă scrieri sau vești misionale, facă bine și le trimetă și de aici înainte numai la redacție în Körösbökény, pe adresa lui V. Berbecar. Așadar banii pentru 1911 la Sida Todor; pentru 1912 la Welker József și scrierile, reclamațiunile precum și procurarea foii la V. Berbecar.

Salutare tuturor și multă binecuvântare dela Domnul poștind sunt cu deosebită stîmă către toți:

BERBECAR.

Întrebări biblice.

Deoarece am fost mai de multe ori grații, a pune iarăși întrebări biblice în foaie și nu am avut curagiu bun, că erau unii cari căteau, adevă nu le plăcea, că cuprindem atât loo cu întrebările și apoi cu răspunsurile, cari vin la ele. Pentru aceea ni am îndrăsnit până acuma ale pune, dară fiindcă tot din nou suntem grații pentru ele, bucuros punem întrebările dară am ruga pre aceia frați și prietenii, cari caută după ele, să nu fure, adevă să nu iee unii dela alții, ceea ce au aflat alții, ci fiecare caute pentru sine. Răspunsurile trebuie să fie pe 14-lea a fiecărui lună la redacție, de altcum să poate întâmpla, că s'a întârziat.

1. Acui răsunare l-a costat viața?
2. Cine fu închis, pentru că profeți adevărul?
3. Cine voia a se răsună asupra altuia, și el era cel păcătos?
4. Cine nu avea nimic, și totuși n'a murit de foame?
5. Cine era bolnav de moarte și totuși n'a murit?

CVITĂRI.

Pentru sprijinirea școlilor de misiune au dăruit, ca prietenii misiunii următorii: Pauliș 5— cor., Covasinți 3— cor., Világos 10— cor., M.-Radna 3— cor., Marosborșa 6— cor., Széphely 4— cor., Kürtös 10'60 cor., Macea 23— cor., Agris 10— cor. Multămită fraților și la Domnul bogată resplată: *R. Tașca, Budapesta, VIII., Kistemplom-utca 12.*

„Ceea ce faceți unuia din cei mai mici ai mei, mie ați făcut,” zice Domnul.

„Cel-ce samănă cu scumpătate, cu scumpătate va și secere,” zice apostolul Domnului.

POȘTA REDACȚIEI.

I. Juga Românești. Foile să trimet de regulă, din Budapesta. Dacă să întâmplă, că cineva nu le capătă, acolo să pierd pe cale, adică la poșta. Dacă nu le capătă rați, facă bine și scrie la redacție. Noi mai bucuos primim zece reclamațiuni, decât o abdicere. Această și-o tusemne și alții carl nu capătă regulat foile. Salutare *Berbecar.*

La mai mulți. Cel ce scriu pentru oarecare lucru la redacție, nu uite a scria *numele și adresa lor.* Noi fără de adresă nu putem trimite nimica, și fără de a avea subscrierea cuiva, nu putem pune în foaie ceea ce ne-a trimis. Și dacă cineva scrie: „un participant”, aceea poate, Inse numele lui e neapărat de lipsă pentru redactor. Așa am câpătat acuma curând o veste de botez din America, dară în loc de nume, era numai: „Un participant” scris, și noi nu o putem pune în foaie. Așadar scriați numai cu îndrăzneală aceea ce vă este la inimă, dară nu uitați, a vă subscria numele și a pune lângă el adresa. Salută pre toți cu iubire *Berbecar.*

PUBLICĂRI.

Un harmon folosit este de vindut. Că unde, să peate ști la redacția acestei foii.

Harmonuri nouă în prețuri originale, cu plă-tire favorabilă; pe banii gata cu rabat mare, să capătă mai bine la *Vasiliu Berbecar în Körösbökény*, care dă și îndrumare celor tineri, carl învață notelo pentru a ști folosi *Harmonul* și la caz, de să strică vr'un *Harmon* îl știe repara. Copiii mai bine pot învăța a-cost lucru. De aceea să zice: „Ce nu învăță luonel, n'a ști Ioan bătrinel.” Preliminar de spese trimet franco și grătit.

Cei ce au ceva afaceri cu fratele *Szücs Adam* și în serie, el nu mai locuiește în *Cermel*, ei în *Vanospéres*, (*Hajdu-megye*) *Baptista-imaház.*

CĂLINDARELE

PENTRU CETITUL BIBLEI,
nu uitați ale cumpăra și
folosi. Prețul e 10 fileri

SĂ CAPĂTĂ la **WELKER JÓZSEF**
Budapesta, VII., Hárs. a-utca 33. sz.

HARMONURI

prețuri
origi-
nale și
plătire
favo-
rabilă cu

garan-
ție să
pot că-
păta la
**Körös-
bökény**

V. BERBECAR

„PATRU ANOTIMPURI“

Călindarul

POPORULUI CREȘTIN

pe anul 1912, mai avem.

P. ețul e 50 fileri
de exemp. și 5 fileri e portul
poștal. Pentru colportari și
carl iau multe, să dă rabat.

Tot așa și călindarul maghiar:

„NÉGY EVSZAK“ ❄

„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și călindarul german:

„JAHRESZEITEN“ ❄

și călindarul slovăcesc:

„ŠTYR ČASTKY ROKA“

să pot căpăta în tot acelaș
preț la tipografia noastră pe
adresa lui

Welker József,
Budapesta, VII., Hársfa-u. 33.